

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 489. Quotuplex sit fidejussor & fidejussio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

forma fieri possit. Less. Pirh. Carpz. LL. cu. Harpr. in §. fin. Inst. h. t. Lauterb. l. c. §. 10.

2. Dicitur secundò: Ad majorem creditoris securitatem, quæ est causa finalis fidejussionis. §. 5. Inst. h. t. l. 1. §. 8. ff. de A. & O. Lauterb. §. 27.

3. Dicitur tertio: Quo quis recipit obligationem alterius in se, promittendo se soluturum seu satisfacturum pro eo, quod debet alius. Siquidem continet obligationem accessoriam ad obligationem debitoris (unde & fidejussores dicuntur adpromissores in jure. L. 5. §. 2. ff. de V. O. quia ad alterius obligationem accedunt. Lauterb. loc. cit. §. 2.) eamque essentialiter supponit, ita ut, si hæc sit omnino invalida & civiliter & naturaliter, etiam fidejussio sit nulla. L. 10. 16. 70. ff. h. t. ut si quis fidejubeat in contractu sive ex natura rei, sive ex humani juris dispositione reprobato. V. g. in promissione usurarum, vel rei temporalis pro beneficio Ecclesiastico, aliove jure spiritali. L. cum lex. ff. h. t. junctâ Gl. margin. Molin. l. c. Less. l. c. n. 5. Pirh. h. t. n. 2. Wieltn. n. 2. cum communi juxta reg. jur. 178. quòd deficiente principali, non subsistat accessorium. Dicitur etiam: Pro eo, quod alius debet: pro debito enim proprio, seu pro seipso quis jubere nequit. L. 21. §. 2. ff. h. t.

4. Dicitur quarto: Casu quo hic (nempe debitor principalis) in satisfaciendo deficiat: quamdiu enim hic est sufficiens ad solvendum contra fidejussorem ad solvendum agi non potest; de quo infra.

5. Dicitur postremò: Interea manente obligatione principali debitore: ita ut per dationem fidejussoris non imminuatur obligatio debitoris; per quæ etiam distinguitur fidejussor à constitutore, de quo l. 5. §. 2. ff. de constit. pec. & expromissore, de quo l. 4. l. fin. ff. de SC. Macedon. & l. 22. ff. ad SC. Vellejan. dum per constitutionem & expromissorem debitum & obligatio principalis debitoris extinguitur, & transfertur in constitutorem & expromissorem, cum se principales debitores constituunt. De quo vide Lauterb. §. 3. Muller. ad Stru. h. t. th. 35. lit. d. & v.

Quæst. 489. Quotuplex sit fidejussor & fidejussio?

1. Resp. variè dividuntur. Nam primò fidejussores alii sunt voluntarii, qui absque ullius mandato rogati liberè fidejussionem præstant alii necessarii, qui à lege, Magistratu vel Judice exiguntur ad præstandam fidejussionem, l. 7. §. 1. ff. qui satisf. cog. Quæ tamen necessitas, ut inquit Lauterb. §. 4. h. t. non est absoluta, sed hypothetica; nimirum nisi quis non datis fidejussoribus aliud damnum vel molestiam pati præoptet. Sic quis indulto moratorio gaudere vult, ex lege cogitur constituere pro se fidejussorem. L. 4. C. de precib. Imper. offer. alia exempla vide l. 13. ff. de usuf. l. 7. ff. de damn. infest.

2. Secundò alii sunt fidejussores, qui dantur in judicio de reo sistendo & judicatum solvendo. L. gracè. §. 3. h. t. Molin. l. c. d. 539. Exigi etiam solent, quando creditor vel actor de fide debitoris vel rei dubitat, aut minùs se securum rationabiliter judicat, & per pignora commode cavere nequit. Alii extrajudiciales, qui extra judicium conventionem privatorum constituuntur.

3. Tertio alii sunt fidejussores principales, qui principalis debitoris obligationem in suam fidem recipiunt. L. si plures. §. 4. ff. h. t. Alii succedanei (qui & subalterni dicuntur) nimirum qui accedunt

fidejussori principali, ipsiusque fidem suffulciunt, fidejubendo pro ipso fidejussore; ad quos proinde primo fidejussore deficiente habetur recursus; pro fidejussore enim fidejussorem accipi posse dubium non est, ut dicitur l. gracè. ff. h. t. Quarto alii sunt simpliciter tales, qui fidejubent absolute, quòd debitor non solvete solvere velint. Alii sunt fidejussores indemnitate, quos Lauterb. §. 7. ita describit, quòd sint, qui sub conditione, & eum in casum, quòd creditor debitum suum, vel omnino non, vel non in totam consequi potest, obligant se ad præstandum reliquum. Verum quia hac ratione non satis distingui videtur à fidejussoribus succedaneis & subalternis, rectius describuntur, quòd sint, qui fidejussorem ipsum se servaturos indemnem promittunt; quia per hoc differunt à fidejussore subalternò, quòd hic respiciat debitum creditoris, ac æquè detur in favorem & pro securitate creditoris, quàm fidejussor principalis; illi verò dentur in favorem & pro indemnitate fidejussoris principalis; contra quos proinde actionem non habet creditor, sed ipse principalis fidejussor, casu quo is deficiente debitor principali solvere tenetur. Reiffent. h. t. n. 7.

Quintò alii sunt idonei & sufficientes, nimirum quorum fidejussione pro recipiendo debito satis cautum est creditori; nempe qui & sufficientia media habent, ex quibus debitum integrè solvi potest, & simul sunt faciliis conventionis, quæ in hoc consistit, quòd non sint diversi cum creditore fori, non rixosi & litigiosi, non potentes & magna qualitatis; quorum duorum requisitorum ad idoneitatem fidejussorum, si alterutrum deficiat in aliquo, dicitur fidejussor inidoneus & insufficientis, contra quem in judicio excipere potest creditor & actor aliumque petere, dum jura ipsa satisfationem idoneam imponunt.

Quæst. 490. Quodnam sit objectum, seu super quæ cadere possit fidejussio?

1. Resp. primò in genere: Objectum illius est omnne debitum & obligatio ab aliquo ex quacunque conventionem orta præexistens & jam contracta, sive ea sit naturalis tantum (qualis est illa servi sine autoritate domini, & pupilli sine autoritate tutoris contrahentis juxta l. naturaliter. ff. de condi. indeb. l. Marcellus. ff. h. t. junctâ Gl. v. obligari) sive sit civilis tantum, sive mixta, prout ad dictas omnes obligationes alienas se extendere fidejussionem probatur manifestis textibus. §. 1. Inst. h. t. l. 1. ff. h. t. junctâ Gl. v. omni. l. gracè. ff. eod. Lauterb. §. 23. Dixi autem: Obligatio jam contracta seu præexistens; quia fidejussio, ut dictum, præsupponit essentialiter obligationem alienam cui ipse tanquam accessorium superveniat. His non obstante, quòd l. 6. §. 6. ff. h. t. dicitur, fidejussorem non minùs obligationi futuræ quàm jam existenti adhiberi posse. Nam fidejussor in hoc casu revera non est fidejussor, nec actu obligatus, sed omnia sunt in pendente & obligatio conditionata, quæ tunc demum in actum secundum deducitur, & evadit absoluta, dum obligatio principalis in esse constituitur, & ea non eveniente evanescit. L. 35. ff. de judic. l. 57. ff. h. t. Brunem. ad cit. l. 6. num. 2. Lauterb. h. t. §. 18. Idem tradit Muller. ad Stru. h. t. th. 39. lit. d. cum Vultejo ad §. 3. Inst. h. t. dum ait: Præcedere quidem potest fidejussio obligationem principalem verborum conceptu, modò futura sit aliqua obligatio principalis, & ea revera sequatur: non vero præ-